FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (första avdelningen)
den 25 juni 1997 *

I mål T-7/96,

Francesco Perillo, som idkar näring under firman ITAM SIDER, bosatt i Altamura (Italien), företrädd av advokaten Mario Spandre, Bryssel, delgivningsadress: advokatbyrån Pierre Thielen, 21, rue de Nassau, Luxemburg

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av juridiske rådgivaren Étienne Lasnet, i egenskap av ombud, delgivningsadress: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: franska.

angående en ansökan enligt artiklarna 178 och 215 andra stycket i EG-fördraget om ersättning för den skada som sökanden påstår sig ha lidit inom ramen för ett program som har finansierats av Europeiska utvecklingsfonden,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

sammansatt av ordföranden A. Saggio, samt domarna V. Tiili och R. M. Moura Ramos,

justitiesekreterare: byrådirektören J. Palacio González,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter det muntliga förfarandet den 29 januari 1997,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser och faktiska omständigheter

1 Rådet och kommissionen har genom beslut 91/400/EKSG/EEG av den 25 februari 1991 godkänt den fjärde AVS-EEG-konventionen som undertecknades i Lomé den 15 december 1989 (EGT L 229, s. 1, nedan kallad konventionen). Enligt artikel 222 i konventionen skall verksamheter som finansieras inom ramen

för konventionen genomföras av AVS-staterna och gemenskapen i nära samarbete. Denna samarbetsskyldighet medför bland annat en skyldighet för AVS-staterna att utarbeta och presentera akterna för projekt och åtgärdsprogram, för gemenskapen att fatta finansiella beslut om projekt och åtgärdsprogram och en gemensam skyldighet för AVS-staterna och gemenskapen att säkerställa ett riktigt, snabbt och effektivt genomförande av projekt och program.

2 I detta avseende föreskrivs i artikel 316 i konventionen att kommissionen i varje AVS-stat eller i varje regional gruppering skall representeras av en delegat. Enligt artikel 317 i konventionen har delegaten till uppgift att i nära samarbete med den nationelle utanordnaren i den AVS-stat till vilken han har avdelats underlätta och påskynda förberedelserna för och bedömningen och verkställandet av projekt och åtgärdsprogram. Enligt artikel 312 i konventionen skall den nationelle utanordnaren utses av den berörda AVS-statens regering och representera den i alla verksamheter som finansieras inom ramen för AVS-EEG-samarbetet, såsom de verksamheter som finansieras av Europeiska utvecklingsfonden (nedan kallad EUF).

3 ITAM SIDER, som är ett företag bildat enligt italiensk rätt och som ägs av sökanden, utsågs till leverantör för ett leveransavtal inom ramen för ett program som finansierades av EUF. Avtalet avsåg leverans av 40 000 tomma gasflaskor till Société mauritanienne de gaz (Somagaz, med säte i Nouakchott, Mauretanien) som således var beställare.

4 Avtalet undertecknades den 27 juni 1993 och dess belopp slogs fast till 66 384 000 ouguiya (ett belopp som avtalades motsvara 457 144 ecu). I avtalet föreskrevs att "leverantören mot de betalningar som beställaren skall göra förbinder sig att fullgöra avtalet i enlighet med avtalsbestämmelserna" och att "beställaren förbinder sig att till leverantören som ersättning för avtalets fullgörande betala de summor som föreskrivs i avtalet".

5 I artikel 43 i den allmänna förteckningen över skyldigheter föreskrivs att en part har underlåtit att fullgöra avtalet när han inte uppfyller en av sina skyldigheter enligt avtalet. I en sådan situation har den part som lidit skada på grund av avtalsbrottet rätt att begära skadestånd och/eller häva avtalet. I artikel 44 anges de villkor på vilka beställaren får häva avtalet.

6 Det är ostridigt mellan parterna att avtalet skulle ha fullgjorts senast den 13 september 1993.

7 ITAM SIDER ställde i juli 1993 en bankgaranti för avtalets fullgörande uppgående till 10 procent av det avtalade beloppet till förmån för Somagaz. I slutet av månaden underrättade ITAM SIDER Somagaz om att det hade inlett produktionen av flaskorna och meddelade att dess fabrik skulle vara stängd mellan den 5 och 28 augusti 1993.

8 Somagaz uppmanade den 22 augusti 1993 ITAM SIDER att sända sin begäran om betalning i förskott av 60 procent av det avtalade beloppet tillsammans med en bankgaranti för detta förskott. ITAM SIDER skickade denna begäran tillsammans med en bankgaranti som emellertid endast garanterade 25 procent av det avtalade beloppet. Somagaz betalade följaktligen ITAM SIDER ett förskott som uppgick till 25 procent av det avtalade beloppet.

9 ITAM SIDER sände den 5 oktober 1993 7 007 flaskor till Mauretanien. Företaget sände den 1 december 1993 ett andra parti på 24 381 flaskor, åtföljt den 7 februari 1994 av ett tredje parti på 6 779 flaskor och den 14 februari 1994 av det sista partiet på 1 889 flaskor.

10 Somagaz fick den 6 december 1993 det första partiet och framförde vissa anmärkningar i fråga om flaskornas kvalitet. Somagaz underrättade genom faxmeddelanden av den 7 och den 13 december 1993 sökanden om sina anmärkningar. Genom

en skrivelse av den 14 december 1993 meddelade det dessa anmärkningar även till utanordnaren i Mauretanien och begärde att denna skulle ge en sakkunnig i uppdrag att uttala sig om flaskornas kvalitet.

11 Utanordnaren i Mauretanien begärde genom en skrivelse av den 20 december 1993 att kommissionens delegat i Mauretanien skulle utse en sakkunnig för att undersöka flaskornas kvalitet. Delegaten biföll denna begäran och gav en oberoende sakkunnig, som var fransk medborgare, i uppdrag att undersöka flaskorna och i förekommande fall uttala sig om naturen och omfattningen av skillnaden mellan de levererade flaskornas tekniska egenskaper och de tekniska egenskaper som föreskrevs i avtalet. Ett kontrakt om granskning undertecknades i detta syfte mellan kommissionen och det tekniska konsultföretag för vilket den utsedde sakkunnige arbetade. Kontraktet undertecknades i Paris den 18 februari 1994 av en företrädare för detta företag och i Nouakchott den 20 februari 1994 av kommissionens delegat i Mauretanien.

12 Genom ett faxmeddelande som sändes den 20 februari 1994 underrättade Somagaz sökanden om att den sakkunnige som kommissionen hade utsett skulle inleda sitt arbete i Mauretanien den 21 februari 1994 och uppmanade sökanden att närvara. Sökanden svarade den 24 februari 1994 Somagaz att han på grund av problem med att boka flyg endast skulle kunna närvara i Mauretanien den 5 och den 6 mars 1994 och begärde att den sakkunnige skulle göra sitt besök under dessa dagar. Denna begäran bifölls inte. Den sakkunnige konstaterade den 1 mars 1994 att flaskorna i flera avseenden avvek från de tekniska specifikationer som krävdes och att det inte var möjligt att låta dem övergå till fri omsättning på grund av riskerna för användarna.

13 Somagaz underrättade genom ett faxmeddelande av den 8 mars 1994 sökanden om att det vägrade att godkänna det första partiet, eftersom det inte uppfyllde kraven och uppmanade sökanden att vid äventyr av hävande av avtalet leverera resten av flaskorna före den 23 mars 1994. Somagaz hävde den 21 april 1994 avtalet genom ett faxmeddelande till sökanden. Hävandet motiverades med att den kvantitet flaskor som avtalats inte hade levererats och med de brister som den sakkunnige hade konstaterat i det första partiet flaskor.

14 De andra partierna flaskor blockerades, från och med att de anlände och under en lång tid, i hamnen i Nouakchott. Den sakkunnige påpekade i ett postskriptum till sin rapport att 27 000 flaskor var blockerade i denna hamn sedan nästan tre månader. Somagaz underrättade genom faxmeddelanden av den 26 juni och den 7 augusti 1994 sökanden om att det var berett att ta emot de partier flaskor som var stoppade i hamnen i Nouakchott, förutsatt att ITAM SIDER åtog sig att transportera dem från hamnen till Somagaz anläggningar.

15 Sökanden meddelade genom ett faxmeddelande av den 30 juni 1994 till Somagaz att han skulle utse en sakkunnig för en kontrollundersökning av det första partiet flaskor. Somagaz meddelade genom ett faxmeddelande av den 17 juli 1994 sitt samtycke till en kontrollundersökning. Sökanden utsåg till sist inte någon sakkunnig och någon kontrollundersökning har således inte ägt rum.

16 Somagaz meddelade den 18 september respektive den 13 december 1994 att det hade tagit emot de andra partierna flaskor. Enligt sökanden har Somagaz använt dessa flaskor, samt flaskorna i det första partiet.

17 Sökanden gjorde genom en skrivelse av den 24 januari 1995 gällande vid kommissionen att Somagaz hävande av avtalet genom ett faxmeddelande av den 21 april 1994 inte hade skett enligt de villkor som uppställs i artikel 44 i den allmänna förteckningen över skyldigheter.

18 Sökanden sände fakturorna för leveranserna till Somagaz, men detta har fortfarande inte betalat resten av det avtalade beloppet (75 procent). Enligt sökanden har den verkställande direktören för Somagaz förklarat för honom att bolaget mot en

kommission på 10 procent inte längre skulle ha några invändningar mot att betala för flaskorna. Sökanden har hävdat att han har vittnen för detta försök till mutning.

19 ITAM SIDER blev år 1995 insolvent gentemot sina italienska borgenärer som begärde företaget i konkurs. Företaget försattes inte i konkurs, men dess personal nedskars kraftigt. Flera banker drog dessutom in de krediter som sökanden hade hos dem. Somagaz ville återfå förskottet på 25 procent av det avtalade beloppet, men detta visade sig vara omöjligt, eftersom bankgarantin för detta belopp hade löpt ut den 31 december 1993. Somagaz kunde däremot återfå den garanti för avtalets fullgörande som uppgick till 10 procent av det avtalade beloppet.

Förfarande och parternas yrkanden

20 Det är under dessa omständigheter som sökanden, genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 17 januari 1996, har väckt denna talan.

21 För att bevisa sitt påstående att Somagaz har använt de flaskor som sökanden hade levererat till bolaget har han bifogat repliken en avskrift av ett telefonsamtal som han hade fört med Somagaz verkställande direktör och som han hade inspelat på kassett.

22 Förstainstansrätten har på grundval av referentens rapport beslutat att inleda det muntliga förfarandet utan att vidta åtgärder för föregående bevisupptagning. Parterna har likväl som en processledningsåtgärd uppmanats att före sammanträdet skriftligen besvara vissa frågor.

23 Parternas framställningar och svar på förstainstansrättens muntliga frågor har hörts vid sammanträdet den 29 januari 1997.

24 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall

— förplikta svaranden att betala skadestånd uppgående till 838 776 ecu, med förbehåll för ökning eller minskning under förfarandet,

— förplikta svaranden att betala ränta på beloppet från och med den 14 april 1994,

— förplikta svaranden att ersätta rättegångskostnaderna, och

— fastställa att domen kan verkställas preliminärt oberoende av ett eventuellt överklagande.

25 Svaranden har yrkat att förstainstansrätten skall

— ogilla talan, och

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättsfrågan

Parternas yrkanden

26 Sökanden har ifrågasatt handlandet från kommissionens delegation i Mauretanien, genom att denna hade hjälpt Somagaz och underlåtit att behandla ärendet i fråga opartiskt. Till den del sökanden konkret har stött denna anklagelse i sina inlagor och under det muntliga förfarandet, har han kritiserat delegationen för att inte ha underrättat kommissionen om Somagaz onda tro och om det försök till mutning som bolagets verkställande direktör gjort sig skyldig till, för att ha utfört en skenundersökning, för att inte ha garanterat undersökningens kontradiktoriska karaktär och kvalitet och slutligen för att inte ha anmärkt på bristerna i förfarandet vid hävandet av avtalet.

27 Vad i synnerhet gäller frågan hur undersökningen utfördes har sökanden erinrat om att han genom ett faxmeddelande av den 20 februari 1994 kallades till en undersökning som skulle börja den 21 februari 1994. Han har betonat att undersökningen på detta sätt helt fråntogs sin kontradiktoriska karaktär, eftersom det på grund av den tid som skulle behövas för att skaffa visum och boka flyg till Mauretanien var helt omöjligt för honom att vara i Nouakchott den 21 februari 1994. Denna brist kan enligt sökanden tillräknas kommissionens delegation, eftersom det är den som har utsett den sakkunnige och beslutat om alla arrangemang med honom.

28 Sökanden har under förfarandet angett att han uppskattar den skada som har orsakats av detta beteende till 838 776 ecu. Detta belopp består av följande: 338 775 ecu (det vill säga de obetalda 75 procenten av det avtalade beloppet) som skadestånd för obetalda fakturor, 500 000 ecu som ersättning för den ekonomiska och finansiella skadan utöver denna betalningsförsummelse och för resekostnaderna till Mauretanien på grund av avtalet samt för de strukturella skador som ITAM SIDER har orsakats, och preliminärt en ecu som ersättning för andra skador än dem

som har angetts ovan. Vad gäller posten om 500 000 ecu har sökanden angett att underlåtenheten att betala fakturorna har inneburit en oväntad brist på finansiella medel för honom och således lett till hans insolvens, förlust av de bankkrediter som han hade och uppsägning av 15 av de 21 specialister som var anställda hos ITAM SIDER.

29 Sökanden har tillagt att inget fel kan tillräknas honom. För det första berodde förseningarna med avtalets fullgörande dels på upprepade men alltid ständigt uppskjutna löften från Somagaz att besöka ITAM SIDER:s fabrik för att inspektera flaskproduktionen, dels på ett antal transportstrejker i Italien under den period som flaskorna skulle ha sänts. Sökanden anser att Somagaz meddelanden om besök motsvarar ett tyst uppskjutande av sista dagen för avtalets fullgörande och har påpekat att strejker anses utgöra ett fall av force majeure enligt artikel 46 i den allmänna förteckningen över skyldigheter. För det andra var de levererade flaskorna av god kvalitet. Detta gäller såväl flaskorna i det första partiet, vilkas kvalitet har kritiserats men vilka Somagaz likväl har använt, som flaskorna i de övriga partierna, vilka även har använts men vilkas kvalitet inte ens har kritiserats.

30 Svaranden har erinrat om att den kan säkerställa finansieringen från EUF endast om leverantören i fråga uppfyller avtalsvillkoren. Sökandens leveranser kunde emellertid inte finansieras av EUF, eftersom Somagaz inte tog emot dem på grund av en oberoende undersökning. Svaranden anser att underlåtenheten att betala fakturorna och andra skador som eventuellt har följt av detta under dessa omständigheter inte i något fall kan tillräknas kommissionens delegation.

31 Svaranden har dessutom betonat att sökanden ingalunda har motbevisat den sakkunniges slutsatser. Svaranden har i detta avseende påpekat att sökanden inte har anmärkt på de talrika tekniska konstaterandena under undersökningen och att han har gett upp sin avsikt att låta göra en kontrollundersökning.

32 Vad gäller frågan om ond tro, eller till och med avsikten att muta, vilka sökanden har anklagat Somagaz verkställande direktör för och i fråga om vilka kommissionens delegat skulle ha varit medskyldig, har svaranden påpekat att detta inte på något sätt har bevisats. Detsamma gäller sökandens påstående att Somagaz har använt flaskorna.

33 Svaranden har — fullständigt subsidiärt i förhållande till argumenten avseende rättsenligheten av dess beteende — betonat att sökandens företag självt har gjort sig skyldigt till underlåtenhet genom att försena avtalets fullgörande utan att ens begära att den sista dagen för fullgörande skulle skjutas upp. Svaranden har även betonat att ITAM SIDER skulle ha kunnat begränsa skadan genom att återta det första partiet flaskor som Somagaz inte godkände och avstå från att leverera flaskor efter att Somagaz hade hävt avtalet.

34 Svaranden har avslutningsvis anfört att ITAM SIDER:s finansiella svårigheter förelåg innan flaskorna levererades, vilket visas av att ITAM SIDER inte lyckades få en bankgaranti för 60 procent av det avtalade beloppet. Svaranden har av detta slutit sig till att ITAM SIDER:s eventuella konkurs inte kan hänga samman med att leveranserna inte betalades.

Förstainstansrättens bedömning

35 Förstainstansrätten anför inledningsvis att den saknar behörighet att uttala sig om sökandens eventuella avtalsenliga rätt till betalning av de fakturor som hänför sig till avtalets verkställande. Denna fråga samt alla andra frågor som rör verkställandet av avtalet mellan sökanden och Somagaz skall avgöras enligt de medel som föreskrivs i artikel 48 i den allmänna förteckningen över skyldigheter; antingen genom en uppgörelse i godo, förlikning eller ett skiljeförfarande. Av artiklarna 178 och 215 andra stycket i fördraget följer dessutom att förstainstansrättens behörighet i fråga om skadeståndstalan begränsas till frågor om utomobligatoriskt ansvar.

36 Följaktligen saknas anledning att undersöka i vilken utsträckning sökanden och Somagaz har följt avtalsvillkoren. Särskilt frågorna avseende iakttagandet av leveransfrister, flaskornas överensstämmelse med de tekniska specifikationerna på marknaden, mottagande och användning av flaskorna samt om hävandet var avtalsenligt faller utanför förstainstansrättens behörighet. Av samma skäl saknas anledning att ta ställning till den bevisning som sökanden har lagt fram, såsom ljudupptagningen från ett telefonsamtal mellan honom själv och Somagaz verkställande direktör (se ovan, punkt 21).

37 Däremot finns det inte något hinder för att förstainstansrätten kontrollerar kommissionens delegations beteende mot bakgrund av dennas skyldigheter och uttalar sig om kommissionens eventuella utomobligatoriska ansvar (domstolens dom av den 10 juli 1985 i mål 118/83, CMC mot kommissionen, Rec. 1985, s. 2325,

punkt 31, förstainstansrättens dom av den 16 november 1994 i mål T-451/93, San Marco mot kommissionen, Rec. 1994, s. II-1061, punkterna 42, 43 och 86).

38 Förstainstansrätten anser att det i detta avseende är nödvändigt att pröva om kommissionens delegation i Mauretanien har uppfyllt sina skyldigheter då den anordnade undersökningen. Det skall i samband med detta konstateras att det är delegationen som har utsett den sakkunnige, bestämt hans uppdrag och ingått avtalet om undersökning, vilket undertecknades den 20 februari 1994. Såsom ovan har angetts, utgjorde dessa åtgärder ett svar på en begäran från utanordnaren i Mauretanien av den 20 december 1993. De omfattades således av delegationens skyldighet att "upprätthålla intima och kontinuerliga kontakter med den nationelle utanordnaren för analys och avhjälpande av specifika problem som uppstår i genomförandet av utvecklingsfinansieringssamarbete", vilken föreskrivs i artikel 317 m i den fjärde AVS-EEG-konventionen som gällde vid tidpunkten för de faktiska omständigheterna. I likhet med alla uppgifter som institutionerna tilldelas av gemenskapsbestämmelser, var kommissionen skyldig att uppfylla denna skyldighet med beaktande av kraven på god förvaltning.

39 Förstainstansrätten anser, inom denna rättsliga ram och med beaktande av att delegationen preliminärt har tagit kontakt med den sakkunnige och bidragit till att anordna undersökningen till och med den 20 februari 1994, att delegationen visste eller i vart fall borde ha vetat att den sakkunnige skulle anlända till Mauretanien och inleda sitt arbete omedelbart efter att kontraktet om undersökningar hade undertecknats, det vill säga den 21 februari 1994. Delegationen kunde dessutom, med vetskap om att sökanden var bosatt i Italien och nödvändigtvis skulle behöva flera dagar för att ta sig till Mauretanien, inse att sökanden inte skulle kunna närvara vid undersökningen. Det är dock möjligt att anse att kommissionens delegation hade möjlighet att komma överens med den sakkunnige om att denne inte skulle inleda sitt arbete omedelbart efter att kontraktet om undersökningar hade undertecknats, vilket följaktligen skulle ha gjort det möjligt för sökanden att, i samma utsträckning som Somagaz, närvara vid undersökningen.

40 Av detta följer att även om det inte har bevisats att kommissionens delegation har avsett arrangera en skenundersökning eller stå på Somagaz sida, har den likväl, genom att vid anordnandet av undersökningen underlåta att se till att sökanden har möjlighet att närvara vid denna, åsidosatt de krav på god förvaltning som den är skyldig att följa.

41 Den således fastställda bristen innebär emellertid inte i sig att kommissionen skulle vara skyldig att ge sökanden rätt till ersättning för de skador som han har åberopat. Förstainstansrätten erinrar i detta avseende om att gemenskapens ansvar förutsätter att sökanden förutom att bevisa rättsstridigheten i den berörda institutionens beteende och att det föreligger en skada även bevisar att det finns ett kausalsamband mellan beteendet och skadan (domstolens domar av den 17 december 1981 i de förenade målen 197/80, 198/80, 199/80, 200/80, 243/80, 245/80, och 247/80, Ludwigshafener Walzmühle m. fl. mot rådet och kommissionen, Rec. 1981, s. 3211, punkt 18, och av den 14 januari 1993 i mål C-257/90, Italsolar mot kommissionen, Rec. 1993, s. I-9, punkt 33, förstainstansrättens dom av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 80). Det följer dessutom av en fast rättspraxis att en skada skall följa tillräckligt direkt av det kritiserade beteendet (domstolens dom av den 4 oktober 1979 i de förenade målen 64/76, 113/76, 167/78, 239/78, 27/79, 28/79 och 45/79, Dumortier frères m. fl. mot rådet, Rec. 1979, s. 3091, punkt 21, förstainstansrättens dom av den 11 juli 1996 i mål T-175/94, International Procurement Services mot kommissionen, ännu inte publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 55).

42 Det framgår likväl otvetydigt av akten att den skada som sökanden har åberopat i första hand till sin natur huvudsakligen består av att Somagaz hade vägrat betala det återstående avtalade beloppet och att de andra skador som sökanden har åberopat även rör den uteblivna betalningen. Förstainstansrätten har i detta avseende påpekat att den inverkan som det ovan fastställda fel som kommissionens delegation har gjort sig skyldig till har haft på Somagaz beslut att inte betala resten av det avtalade beloppet mest är indirekt och osäker. Även om det är riktigt att sökanden

— om delegationen inte skulle ha gjort sig skyldig till en underlåtenhet — skulle ha kunnat närvara vid undersökningen, är det likväl inte säkert att den sakkunnige skulle ha kommit fram till andra slutsatser. Förstainstansrätten konstaterar dessutom att sökanden varken i sina inlagor eller under det muntliga förfarandet på ett exakt sätt har bestridit själva innehållet i de tekniska utlåtanden som den sakkunnige har gjort eller de talrika avvikelser från de tekniska specifikationer i avtalet som han har anfört, och inte heller att han har avstått från sin ursprungliga avsikt att göra en kontrollundersökning (se ovan, punkt 15).

43 Det är dessutom allt annat än säkert att Somagaz skulle ha betalat återstoden av det avtalade beloppet, även om undersökningen skulle ha fått ett resultat som gynnade sökanden. Det skall i detta avseende erinras om att Somagaz enligt sitt telefaxmeddelande av den 21 april 1994 inte hävde avtalet enbart på grund av resultaten av den första undersökningen avseende flaskorna i det första partiet, utan även på grund av den oväntade förseningen med de flaskor som inte tillhörde det första partiet.

44 Det blir ännu svårare att fastställa att det finns ett tillräckligt direkt samband mellan det sätt som kommissionens ifrågavarande delegation har behandlat akten i fråga och underlåtenheten att betala resten av det avtalade beloppet, eftersom delegationen inte har kontaktats för att godkänna fakturor och inte har underrättats av sökanden om de fakturor som hade lagts fram för de behöriga mauretanska myndigheterna. Svaranden har bekräftat detta i ett svar på förstainstansrättens fråga vid sammanträdet och detta har inte bestridits av sökanden. Det är för övrigt inte säkert att fakturorna faktiskt har lagts fram för de mauretanska myndigheterna, eftersom sökanden i sitt svar på en fråga i detta avseende från förstainstansrätten har begränsat sig till att bekräfta att fakturorna hade visats för beställaren. Detta svar innebär inte att kommissionen är ansvarig för att resten av det avtalade beloppet inte har betalats, utan leder snarare till tveksamhet avseende sökandens iakttagande av betalningssätten, särskilt i fråga om dem som föreskrivs i artikel 22 i utdraget ur de allmänna och de särskilda villkoren gällande anbudsförfaranden för leveranser som finansieras av EUF (del B), vilka utgjorde en del av avtalet.

45 Det är ytterligare viktigt att erinra om att det följer av en fast rättspraxis att när det föreligger en avtalstvist mellan leverantören och beställaren avseende ett avtal som

har finansierats av EUF, vilken på förhand inte har uppgjorts i godo, genom förlikning eller avgjorts inom ramen för ett skiljeförfarande, kan leverantören inte bevisa att kommissionens uppträdande har orsakat honom någon skada som är separat från den skada beträffande vilken han skall kräva skadestånd av beställaren genom något av de ovan angivna medlen (domstolens dom av den 19 september 1985 i mål 33/82, Murri frères mot kommissionen, Rec. 1985, s. 2759, punkt 38, förstainstansrättens ovannämnda dom i målet International Procurement Services mot kommissionen, punkt 58). Det är likväl ostridigt att sökanden fortfarande inte har använt några lämpliga medel för att ifrågasätta Somagaz vägran att betala honom det återstående avtalade beloppet.

46 Med beaktande av att något kausalsamband mellan svarandens beteende och den åberopade skadan inte har kunnat bevisas skall talan ogillas.

Rättegångskostnader

47 Enligt artikel 87.3 andra stycket i rättegångsreglerna kan förstainstansrätten förplikta en part, även den vinnande, att ersätta de av den andra partens rättegångskostnader som har föranletts av dess eget beteende (se, i tillämpliga delar, domstolens dom av den 27 januari 1983 i mål 263/81, List mot kommissionen, Rec. 1983, s. 103, punkterna 30 och 31, förstainstansrättens dom av den 16 oktober 1996 i mål T-336/94, Efisol mot kommissionen, REG 1996, s. II-1343, punkterna 38 och 39).

48 Sökanden har tappat målet. Vad gäller ersättning av rättegångskostnaderna skall hänsyn likväl tas till svarandens beteende, vilken genom att anordna en undersökning utan att kontrollera att sökanden skulle kunna närvara vid den har åsidosatt kraven på god förvaltning.

49 Det är under dessa omständigheter inte möjligt att klandra sökanden för att ha väckt talan vid förstainstansrätten för att detta beteende skulle prövas eller beträffande den eventuella skadan som har följt därav. Det skall konstateras att svarandens beteende har bidragit till tvistens uppkomst. Kommissionen skall följaktligen förpliktas att ersätta samtliga rättegångskostnader.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (första avdelningen)

följande dom:

1) Talan ogillas.

2) Kommissionen förpliktas att ersätta samtliga rättegångskostnader.

Saggio Tiili Moura Ramos

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 25 juni 1997.

H. Jung A. Saggio

Justitiesekreterare Ordförande